

2015. február 26.
Nyíregyháza
Böjti sorozat 4. nap

Cím: „Akit bünné tett értünk”

„¹⁹Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és reánk bízta a békéltetés igéjét. ²⁰Tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel! ²¹Mert azt, aki nem ismert bünt, bünné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.” II Kor 5,19-21

Drága Gyülekezet!

Én olyan hálás vagyok az Úrnak, hogy Neki szolgálhatok. Emlékszem, mennyire emberien gondolkodtam, amikor Isten azt a gondolatot ültette a szívembe, hogy a teológiára menjek, s én azzal hártottam el Isten szólítását, hogy hogyan tudnék én olyan jól szolgálni, zenélni, hirdetni az Igét, emberekkel foglalkozni, mint az én lelkészem, Győri János. Olyan emberien gondolkodtam, amikor emberi mércét állítva magam elé azt hittem, hogy

emberi erőlködésen, emberi teljesítményen, emberi jószándékon és akaraton múlik az Isten országa. Mintha mi építenénk az Isten országát és az, hogy áll, az a mi érdemünk lenne!?! Hálás vagyok, hogy Isten kijózanított ebből a nagyon emberi gondolkodásból, s amikor Isten válaszolt az én emberi küzdelmeimre ebben az időszakban, akkor megértette velem Szava által, hogy nem én, hanem Ő. Nem értem, hanem Érte. Nem általam, hanem Átala. Nem bennem, hanem Benne, mert minden Őáltala, Őérte, Őbenne, Őmiatta van. S akkor kaptam azt az Igét, amely a mai napig olya meghatározó az életemben: „³⁰Elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak. ³¹De akik az ÚRban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.” Ézs 40,30-31. Ezzel az Igével szeretettel válaszolt az aggodalmaimra, helyre tette bennem, ami nem volt a helyén, s ezzel az Igével indított el az Ő szolgálatába. Rám is bízta a békéltetés szolgálatát, s azért állhatok ma is előttetek, mert Isten kérlel benneteket, hogy béküljete meg Istennel, tegyéte le bűneiteket, amelyet hurcoltok, cipeltek, amely mardossa szíveteket, amelyet dédelgettek, mert nem tudjátok elengedni, mert foggal-körömmel

ragaszkodtok hozzá, s azt hiszitek, szegényebbek lesztek azzal, ha azt leteszitek a Kereszt tövébe. Békülje meg, a Krisztusért kérlek Téged, adj át mindent Neki, mert Ő a Te bűnődé lett – ahogy olvashatjuk majd a mai Igében. Olyan sokat meg tett érte, Ő pedig annyit kér, hogy add át neki a bűneidet. Ő csak olyan dolgokat kér, amire másnak nincsen szüksége. Hát kinek van szüksége a te bűneidre? Arra a sok nyomorúságra, amellyel tönkreteszted mind a magad, mind a másik ember életét. Egyedül Istennek van szüksége a te bűneidre, senki másnak. Ő csak ezt kéri tőled, azokat a bűnöket, amellyel te is, és is keresztre feszítettem az Ő Fiát. Ő ezt kéri ezen a mai estén is. Én erről tudok nektek ma is beszélni. Ezt a békéltetés szolgálatát bízta reám, s szeretném, ha minél többen ti ott lehetnétek, amit nekem is megígért, amit mindannyiunknak felkínált. Azt mondja: „³⁶**Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta.**” Jn 3,36. Aki hisz, aki enged az Ő hívó Szavának, annak örök élete van, de aki nem hisz, nem engedelmeskedik, aki önelégült életével elégedett, s azzal hitegeti önmagát, hogy nem tett kirívó bűnöket, s alapvetően jó ember, azon Isten haragja ma-

rad. Én ezt nem akarom! Nem szeretném, hogy önámításban legyenek emberek ebben a gyülekezetben. Jobban szeretlek benneteket annál, mint hogy ezt a hamis békességet tápláljam benneteket. Egyre inkább magaménak érzem azt a mondatot, amit Pál mondott éppen az irántatok érzett felelőssé, szeretet és aggodás miatt: **„nagy az én szomorúságom, és szüntelen fájdalom gyötri a szívemet. ³Mert azt kívánom, hogy inkább én magam legyek átok alatt, Krisztustól elszakítva, testvéreim, az én test szerinti rokonaim helyett...”** Róm 9,2-3. Az a lélek szüntelen erősödik bennem, hogy az irántatok érzett felelősség és mély szeretet miatt bátorítsalak benneteket, hogy béküljete meg Istennel, fogadjátok el Jézus Krisztust megváltóul, adjátok át neki mindent, tegyétek le azokat a terheket, amik nyomasztanak, s ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a szíveteket. Ő megtérésre, életrendezésre, Ő a halálból az életre hív téged ezen a mai estén is. Erről szeretnék nektek beszélni, hogy **„¹Nincs tehát most már semmiféle kárhóztató ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak,”** Róm 8,1 – de csak azoknak, akik a Krisztusban vannak! Így hallgassátok erre a mai estére választott

témát, illetve azt az Igét, a melyet sorozatunk alapigéjeként választottam: II Kor 5,19-21. („Akit bűnné tett értünk”)

Drága Testvérek!

Miért döntött így Isten? Hogyan jutott el idáig az ember? Ezt szeretnénk meglátni Isten Igéjéből? Azt már tudjuk az előző es-ték alapján, hogy Isten iránt bizalmatlan lett az ember, a szíve már nem Istené volt, hanem más hatalom alá vettetett. Egy ura-lom váltás történt ott a bűneset történeténél és az, ami addig nem volt, sőt, amit addig nem ismert az ember, az most megjelent. A Sátán meg akarta vonni ezt a bizalmat az ember életében Istentől, s csak annyit sugallt: „dehogy”. A „rossz dehogy rossz”, a „jó dehogy jó”, a „van dehogy elég”, a „halál dehogy halál”, az „Is-ten dehogy mindenható”. Azt sugallta, „dehogy elég az, amit Is-ten ad, kínál. Neked az az egy kell.” Ettől a ponttól kezdve az ember megvonta bizalmát az Istentől, s más hatalomnak enge-dett. Ezt a bizalom, – vagy hitvesztést hívja a Biblia „bűnnek”. János evangéliumában ezt úgy mondja Jézus: „**A bűn az, hogy nem hisznek énbennem**” Jn 16,9. Ez viszont a következménye-ket vont maga után. Emiatt a „dehogy” miatt az ember odaadta a

hitét a Sátánnak, megismerte a valóságos rosszat, belépett az éle-tébe a bűn, s megtudta, mi a szenvedés, a fájdalom, a szomorú-ság, megtudta, milyen az, amikor patakokban folyik valakinek a könnye, megtapasztalta a betegséget és végül az elmúlást, a ha-lált. Mert a bűnnek ez lett a következménye. S mivel az ember vont meg ezt a bizalmat Istentől, ezért az embernek kell a bűn miatt szenvedni, s a bűn következményeit hordozni. Isten azt mondta: a bizalmatlanság, a hitetlenség, az engedetlenség követ-kezménye a halál. Néhány Igét hadd olvassak fel, melyek Isten szájából származnak: („¹⁷**de a jó és a rossz tudásának fájáról nem ehetsz, mert ha eszel róla, meg kell halnod.**” I Móz 2,17; „**Nem ehettek abból, ne is érintsétek, mert meghaltok.**” I Móz 3,3b; „**halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt,**” Ef 2,1; „²³**Mert a bűn zsoldja a halál**” Róm 6,23; „²⁴**Én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből?**” Róm 7,24). Tehát Isten azt mondja, a bűn fizetsége a halál lesz, ezért elrendeltetett, hogy minden embernek egyszer meg kell halnia és a hitetlenség, a bizalmatlanság, a bűn miatt felelősségre lesz vonva. Nem Ádám és Éva miatt, hanem én, az én bűnöm miatt. Mert ez a bűnös szív az én bűnös szívem, ami tele van bizalmat-

lansággal, hitetlenséggel, s a „dehogy” indulattal. Ez a bűnös, hitetlen szív az én szívem. Az én életem, az én bűnös természetem, az én indulataim, az én tisztátalanságom, az én gyűlöletem, az én haragom. Minden, ami bennem van, az az enyém. Nem áldozat vagyok a bűnesetben, hanem elkövető. Nem áldozat vagyok Ádám és Éva rossz döntésének, hanem tettestársa vagyok Ádámnak és Évának, az emberiségnek. Tettestárs a bűnben. Ezért az én bűneimért nekem kell felelnem. Nem a rendszert kell okolnom, hanem egyszerűen felismernem, hogy én vagyok az az ember (II Sám 12,7). S ha nekem kell az én bűneimért felelni, akkor ez azt jelenti, hogy nekem kell az én bűneimért meghalni. Az én elkövetett bűneimért nekem kell bűnhődnöm. Ez így igazságos. Ebben nincsen semmi kivetni való, hiszen ezt várjuk a jogalkotóktól, a bíróságtól, ezt várjuk az igazságszolgáltatástól is. Az isteni törvény sem rendelkezik másképpen, mint hogy a bűnösnek bűnhődnie kell, felelnie kell a tetteiért. **„Oda fogunk állni Isten ítélőszéke elé”** (Róm 14,10) a bűnhődés törvénye lesújt minden emberre. Azonban azt olvassuk az Igében, hogy **„Életemre mondom [...], hogy nem kívánom a bűnös ember halálát, hanem azt, hogy a bűnös megtérjen útjáról, és éljen.**

Térjete meg, térjete meg gonosz utaitokról! Miért hálnátok meg?” Ez 33,11. Ez a szó, hogy „életemre mondom”, ez a szó jelenti azt, hogy valakinek az életébe került, hogy se én, se te ne bűnhődjünk a bűneink miatt. Érted kedves testvérem, hogy neked kellene meghalnod és nincsen semmilyen mentséged, nem kapsz feloldozást, nincs menekülési utad, nem tudod kimagyarázni magad ezelől? Egérutat nyerhetsz, de utolért téged is, engem is bűneimnek következménye! Érted testvérem, hogy ez az ígéret: „életemre mondom”, ez neked és nekem szól? Ő az életével fizetett, mert valakinek kell fizetnie, valakinek bűnhődnie kell. Nem hevíti fel a szívedet ez a szeretet, hogy „miért hálnátok meg?” Ő nem akarja a bűnös ember halálát, ezért **„aki nem ismert bünt, bünné tette érted!”** Azokért a bűnökért, amelyekért nekem, meg neked kellene bűnhődni, azért Jézus Krisztus bűnhődött. Hadd meséljek el egy igaz történetet, amely segíthet még közelebb hozni hozzánk ezt a helyettes bűnhődést.

„Az Amerikai Egyesült Államokban történt néhány évtizede. Egy ikertestvérpár, akik közül az egyiknek rendezett volt az élete, egy élő hitű, gyülekezetbe járó fiatalember, aki az Úr gyermeke lehetett. Kiegyensúlyozott élete volt, szerette az Urat, nagyon ragasz-

kodott Hozzá. Az ikertestvére élete azonban lecsúszott, belekeveredett egy rossz társaságba, bűnöztek, a város azon negyedében rosszhírű bandával járt nap, mint nap. Történt egy nap, hogy előre megterveztek egy rablást, amely sajnos kettősgyilkosságba torkollott, s ezt a gyilkosságot ez a fiú követte el. Próbált menekülni a tett színhelyéről, nyomában a rendőrség, ruhája tiszta vér volt. Ez a fiú pedig csak menekült, minden erejét összeszedve próbált elbújni a rendőrség elől. Haza rohant, s mikor látta az otthon lévő ikertestvére zilált, vérben úszó testvérét, tudta, hogy nagy a baj. Azt mondta neki: add át nekem a véres ruháidat, te vedd át az enyémet, rohanj, menekülj, én majd mindent elintézek. Ő el is tűnt. Nem telt el sok idő, a rendőrség a tett színhelyéről megérkezett a lakásra, bementek, s elfogták az ártatlan fiút, aki közben magára vette a vértől ázott ruhát. A kézzelfogható bizonyítékok miatt a bíróság gyorsított eljárást folytatott le, s mivel a vád előre megtervezett, különös kegyetlenséggel elkövetett gyilkosság volt, ezért a bizonyítékok egyértelműsége miatt hamar meghozták az ítéletet, halál. Közben a másik fiú a szomszédos államokba menekült, s ott próbálta magát meghúzni valahol. Teltek-múltak a hónapok, s a fiú a halálsoron várta, hogy végre

hajtsák az ítéletet. El is jött a nap, mikor is a fiút kivégezték. Néhány hónap múlva az ikertestvért annyira megviselték a történetek, hogy visszajött az államokba, s elhatározta magát, hogy megkeresi a bírót, aki az ítéletet hozta, s feladja magát. Úgy is tett, a bíró elé állt, s elmondta neki, hogy abban a rablógyilkosságban, amelyben meghozta az ítéletet, s a testvérét kivégezték, az ártatlan ikertestvérét végezték ki, nem ő követte el a bűntényt, hanem ő, aki most előtte áll. A testvére ártatlan volt, neki kell bűnhődnie. Ekkor a bíró azt mondta neki: „Fiam, azért a bűnért már valaki szenvedett! Menj el, élj ennek tudatában!”

Drága Testvérem!

Azért a bűnért már valaki szenvedett. Ő lett bűnné, Ő lett az én bűneim büntetése. Amiért nekem kellett volna bűnhődnöm, azt Ő ráterhelte az Ő Fiára. Helyettem, aki tettestárs vagyok, büntársa Ádámnak és Évának, helyettem meghalt. Ő „¹⁰**Nem vétkeink szerint bánik velünk, nem bűneink szerint fizet nekünk.**” Zsolt 103,10. – ahogy olvassuk a Zsoltárok könyvében, hanem bűneink büntetését Krisztusra helyezte. Ő „**bűnné tette értünk**”, hogy téged és engem bűnös embert megmentsen. Jézus azt a vé-

res ruhát vette magára, hogy a te meg az én irhámát mentse. Ő nem a maga bőrét mentette, hanem a maga bőrét vitte vásárra érted és értem. Olyat vett magára, ami nem az Övé volt. Az a szennyes ruha, ami a tied és az enyém, az lett az Ő ruhája. Luther olyan szépen írja ezt le 1516. április 8-án egy levélben, mikor egy szerzetestársának Jézus Krisztus helyettes-áldozatáról beszél: *„Magasztald őt és kétségbeesvén magad felett így kiált hozzá: Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok. Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet. Olyanná lettél, amilyen nem voltál, s olyanná tettél, amilyen nem voltam.”*

Az Ő igazsága lett az enyém és minden szenny, mocsok, minden bűn és annak minden következménye pedig lett az övé. Az Ő igazsága lett az enyém és az én bűnhődésem az övé. Ezt hívja a Biblia kegyelemnek. Azonban ennek a kegyelemnek csak akkor lesz súlya, ha a bűneidnek is súlya lesz. Valaki egyszer azt mondta: *„Ha nem veszem magamra a bűneimet, akkor nem tudom magamra venni a kegyelemet sem.”* Ha nem érzem bűneimnek a súlyát, akkor nem érzem azt sem, hogy mibe került Istennek a kegyelem. A kegyelem csak ott drága, ahol a bűnnek súlya

van. Spurgeon egyszer azt mondta: *„A kegyelem a bűnösök reménysege és a szentek menedéke.”* Isten a bűn miatti haragját Jézusra tette. Hóseás próféta ezt így fogalmazza meg: **„szeretem őket ingyen kegyelemből, mert elfordult tőlük az én haragom.”** Hós 14,5. Ez az ember egyetlen menedéke. Isten Jézus kereszthalálát úgy tekinti, mintha benne és általa mindazok is elszenvedték volna bűneikért a büntetést, akik hisznek Jézusban. Igen, tehát: helyetted is, helyettem is Jézus szenvedett, fizetett, Ő tett eleget. Ő engesztelte az Ő haragját.

Drága testvérem!

Ezen a mai estén csak azt kérem tőled, gondold végig, mit érdemelnél és mit kapsz és mit érdemelne Jézus Krisztus és mit kaptott. Isten olyan ítéletet már nem hajt végre, amit már végre hajtott. Neked csak annyi kell tenni, hogy elfogadod ezt a helyettes áldozatot. Ha így érzed, szeretnéd ezt, kérlek, mond velem együtt ezt a lutheri imádságot: *„Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok. Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet. Olyanná lettél, amilyen nem voltál, s olyanná tettél, amilyen nem voltam.”* Ámen